

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 503

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Τὰ ἀμείλιτα ἐρωτήματα τοῦ Βουλευτοῦ u. Εὐαγ. Τομαρά πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν Πατριάρχην u. u. Ἀθιναγόραν

Ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας! Ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ de facto σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς ἀντικανονικῆς εἰσαγωγῆς τοῦ κατακεκριμένου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας Καλενδαρίου τῶν Λατίνων! Σπεύδει ὀλοταχῶς νὰ ἀνατρέψῃ καὶ αὐτὸν τὸν Πασχάλιον κανόνα τὸν ἰσχύοντα ἀπ' αὐτῶν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Θεοφόρων Πατέρων. Ἐνεργεῖ κατὰ προεσχεδιασμένον πρόγραμμα, περὶ τοῦ ὁποίου οἱ φίλοι ἀναγνώσται τῆς ἐφημερίδος τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἔχουν σαφεῖς τὰς ἐνδείξεις ἀπὸ τὰ δημοσιευόμενα ἄρθρα ὑπὸ τὸν τίτλον: «Τὰ βαθύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἐκκλ. ἡμερολογίου». Τὰ ἐρωτήματα καὶ αἱ ἀπορίαι, τὰς ὁποίας διατυποῖ ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς κ. Τομαρᾶς εἰς ἀμφοτέρας τὰς ἐπιστολάς του πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην ἀποκαλύπτουν τὴν ἀντορθόδοξον πρόθεσιν, δυστυχῶς, Αὐτοῦ. Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ χρονολογούμενη ἀπὸ 13 Ἀπριλίου 1966 ἔχει ὡς ἐξῆς:

Παναγιώτατε,

Εἰς τὸ δημοσιευθὲν διὰ τῶν ἐφημερίδων τῶν Ἀθηνῶν μήνομά σας ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει τοῦ Κυ-

ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀνέγνωσα καὶ τὴν διατυπωμένην ἐπὶ λέξει εὐχὴν σας, «ὅπως φθάσωμεν ποτὲ εἰς τὸν ἀπὸ κοινοῦ ἑορτασμόν τῆς Ἀναστάσεως, τὴν αὐτὴν κατ' ἔτος σταθερὰν Κυριακὴν».

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, παρακαλῶ, ὅπως εὐαρεστούμενοι γνωρίσητε, ποία ἡ ἀκριβὴς ἐννοια τῶν γραφομένων σας, καθόσον, ὡς παρεδόθη ἀπὸ τοὺς Θείους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ δεόν νὰ ἑορτάζηται παρ' ὅλων τῶν Χριστιανῶν τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας, καὶ μετὰ τὸ νομικὸν Πάσχα τῶν Ἰουδαίων.

Ὡς Χριστιανοὶ συγκινούμεθα ἀπὸ τὸ μήνυμα τῆς ἀγάπης, δὲν θὰ πρέπει ὅμως οὐδέποτε ἐν ὀνόματι μιᾶς τοιαύτης ἀγάπης νὰ ἀνατραπῶσιν καθεστῶτα αἰωνόβια, τὰ ὁποῖα κατήθουν τὴν ἡνωμένην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἐπὶ ὀκτῶ (8) ὅλο κλήρους αἰῶνας.

Μία τοιαύτη ἐνέργεια ἀποβάλλει ἀπὸ τὴν ἀγάπην αὐτὴν τὸν ὀψηλὸν ὀρθόδοξον χαρακτήρα της καὶ τὸν μεταβάλλει εἰς ἐπικίνδυνον σκοπιμότητα.

Διατηρῶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψητε νὰ δημιουργηθῶσιν καὶ νέαι θλιβεραὶ καταστάσεις εἰς βάρος τῆς Ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων, ἡ ὁποία εἶναι σοβαρώτερα καὶ πλέον ἀπαραίτητος ἀπὸ τὴν ἐνότητα ὅλων τῶν ἐπὶ μέρους Χριστιανικῶν δογμάτων.

Ἐνωσις, ἡ ὁποία δὲν θὰ ἔχῃ ὡς γνώμονα τὴν ἱστορικοδογματικὴν πραγματικότητα τῶν ὀκτῶ (8) πρώτων αἰώνων, θὰ εἶναι ἐκμηδένισις καὶ ἀ-

νατροπή της Ὁρθοδοξίας.

Ἐν ἀναμονῇ ἀπαντήσεώς σας.

Διατελῶ μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Εὐάγ. Κ. Τομαράς

(ἐ.ά.) Ὑποναύαρχος Β.Ν. (Θ)—Βουλευτὴς Ἀττικῆς
Ὁδὸς Νηρηίδων 50 Π. Φάληρον
ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐπιστολῇ του ὁ ἀξιότιμος βουλευτὴς ἀπὸ 27 Ἰουλίου 1966, ἀπαντῶν εἰς τὴν τοιαύτην τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, σαφηνίζοντος «πῶς νοεῖται ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἑορτασμός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν αὐτὴν κατ' ἔτος σταθερὰν Κυριακὴν...» ἐκφράζει ὡς Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς τὰς ἀπορίας τὰς δριμυτάτας αὐτοῦ ὡς ἑξῆς :

Παναγιώτατε,

Σπεύδω νὰ ἀναγγείλω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα ἐπιστολὴ χρονολογούμενη ἀπὸ 26 Μαΐου περιήλθεν εἰς χεῖρας μου τὴν 11 Ἰουλίου ταχυδρομικῶς ἐντὸς ἐσφραγισμένου φακέλλου τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

Ἡ χαρὰ μου ὑπῆρξε πράγματι μεγάλη, διότι λόγῳ τῆς σημειωθείσης καθυστέρήσεως, εἶχον σχηματίσει τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ μου σταλείσα διὰ τοῦ Ταχυδρομείου Ἀθηνῶν τὴν 13 Ἀπριλίου δὲν θὰ εἶχε φθάσει εἰς τὸν προορισμὸν τῆς.

Ὅθεν, παρακαλῶ, ὅπως δεχθῆτε τὰς θερμότητας εὐγνωμόνους εὐχαριστίας μου, τόσον διὰ τὰς ἐκφρασθείσας εὐλογίας, ὅσον καὶ διὰ τὸν κόπον, ὅπου ἐλάβετε διὰ νὰ ἀπαντήσετε ἐκτενῶς, ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματός μου, τοῦτέστιν, πῶς νοεῖται ὁ ἀπὸ κοινοῦ ἑορτασμός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν αὐτὴν κατ' ἔτος σταθερὰν Κυριακὴν, ὡς τοῦτο διευκλῆθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ μηνύματι κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.

Τὴν ἀπάντησιν ἐμελέτησα μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ εὐσεβάστως παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα, ὅπως ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Αὐτῆς ἐπιτρέψῃ νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν τὰς κάτωθι ἀπορίας μου :

α) Ἐπὶ τοῦ *κειμένου τῆς ἐπιστολῆς*, καθ' ὃ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι οὐδεμίαν παράδοσιν ἀφῆκαν.

Διατυποῦται ἡ ἀπορία : Πῶς δυνάμεθα νὰ παρίδωμεν τὰ ὅσα ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, πρῶτον οἱ Ἀπόστολοι διὰ τοῦ Κανόνος Ζ'. ἐθέσπισαν, ἔχοντος ἐπὶ λέξει οὕτω, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὸ Ἱερὸν Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας, «Εἴ τις Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος τὴν Ἁγίαν τοῦ Πάσχα ἡμέραν πρὸ τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας μετὰ Ἰουδαίων ἐπιτελέσῃ, καθαιρεῖσθω.» καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου ὥρισαν, ὅπως τὸ Πάσχα ἑορτάζεται τὴν πρώτην Κυριακὴν μετὰ τὴν Πανσέληνον τῆς ἑαρινῆς ἰσημερίας :

Δευτέρα ἀπορία: Μὲ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ Πάσχα καθ' ὅρισμένην Κυριακὴν θὰ καθίσταται

ἐφικτὴ ἡ τήρησις τῶν ὡς ἄνω διατεταγμένων ἢ θὰ ἐπέλθῃ κατ' ἀνάγκην μεταβολὴ καὶ μέχρι ποίου σημείου ;

Καὶ *τρίτη ἀπορία* : Θὰ σχηματισθῇ νέος Πασχάλιος κύκλος διὰ τὰς κινητὰς ἑορτὰς ;

β) Ἐπὶ τοῦ *κειμένου τῆς ἐπιστολῆς*, καθ' ὃ μία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δύναται νὰ λάβῃ ἀπόφασιν ἀποσκοποῦσαν εἰς τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν.

Διατυποῦται ἡ ἑξῆς ἀπορία : Ἡ νέα αὕτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ὅσα ἡ ἐβδόμη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐξεβόησεν ; τοῦτέστιν : Ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν. Ἡμεῖς τοὺς προστιθέντας ἢ ἀφαιροῦντας ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν. Ἡμεῖς κατὰ πάντα τῶν αὐτῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν τὰ δόγματα καὶ τὰ πράγματα κρατοῦντες κηρύσσομεν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ μηδὲν προστιθέντες, μηδὲν ἀφαιροῦντες τῶν ἐξ αὐτῶν παραδοθέντων ἡμῖν, ἀλλὰ τοῦτοις βεβασιόμεθα, τοῦτοις στηριζόμεθα. Πάντες οὕτω πιστεύομεν, πάντες τὸ αὐτὸ φρονοῦμεν, πάντες συναινέσαντες ὑπεγράψαμεν. Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν. Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ θεσμοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν.

γ) Ἐπὶ τοῦ *κειμένου τῆς ἐπιστολῆς*, καθ' ὃ ἐφέτος ἐπανηγγυρίσαμεν τὸν θρίαμβον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, συγχρόνως καὶ ὁμοῦ σύμπαρ ὁ χριστιανικὸς κόσμος ἀπανταχοῦ τῆς γῆς καὶ ὅτι τοῦτο εἶναι προάγγελος τῆς Μεγάλης Ἡμέρας, καθ' ἣν αἱ διάφοροι Ἐκκλησίαι θὰ ἐνωθῶσιν καὶ πάλιν, ὡς εἴμεθα κατὰ τὰ πρῶτα χίλια ἔτη τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Κατ' ἀρχὴν πάντες τοῦτο εὐχόμεθα καὶ νομίζω ὅτι, δὲν θὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δὴ Ἑλλην Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ποῦ δὲν κατανοεῖ τὴν σημασίαν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν διαφορῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ παλαιὸν καθεστὼς τῆς ἀμωμήτου καὶ ἀσπίλου Ὁρθοδόξου Πίστεως, ὑφ' ὃ πάντες οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν ἡνωμένοι.

Ἀλλὰ διατυποῦται καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀπορία. Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ θεάρεστον τοῦτο γεγονός ἀπαιτεῖται νὰ συνέλθῃ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ δὲν ἀρκεῖ ἡ μετάνοια καὶ ἐπιστροφή τῶν πιστευόντων εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ εἰς τὰ δόγματα, καὶ τὰς παραδόσεις Αὐτῆς, ὡς ἐτηρήθησαν κατὰ τὰ πρῶτα χίλια ἔτη τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τηροῦνται μέχρις σήμερον ἀπαρασλεύτως ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν μετὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἀποστασίαν, τῶν ὡς αἰρετικῶν καὶ σχηματικῶν χαρακτηρισθέντων ;

δ) Ἐπὶ τοῦ *κειμένου τῆς ἐπιστολῆς*, καθ' ὃ οἱ ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ ἐργαζόμενοι βαδίζουσιν ἐν στερρότητι πίστεως καὶ ἐλπίδος ὁμοῦ τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος, εὐαγγελιζόμενοι τὴν προκειμένην ἱστορικὴν ὁδόν, διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ Θελήματος τοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν θέρμην καὶ τὸν φωτισμὸν τῆς Ἀγάπης Αὐτοῦ, ἥτις ἀπλοῦται ἤδη εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν

καὶ κυριαρχεῖ ἀπροσμάχητως.

Διατυπῶνται ἡ ἀπορία : Τὸ προαπελθὸν νέφος τοσούτων Μαρτύρων, Ἀγίων, Ὁσίων καὶ Ὁμολογητῶν, οἵτινες διὰ τοῦ παραδείγματός των, τοῦ λόγου των καὶ τοῦ αἵματος ἐστερέωσαν τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Πίστιν καὶ ἀπήλυσαν τὸν τῆς δικαιοσύνης στέφανον, δὲν ἡσθάνθησαν ἄραγε τὴν θερμὴν καὶ τὸν φωτισμὸν τῆς Ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν πραγμάτων τοῦ θελήματος Αὐτοῦ καὶ παρέλειψαν νὰ πράξωσιν τὸ καθήκον των καὶ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν ; ἢ ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ Ἅγιοι διαγνώσαντες καλῶς τὰς ψυχοφθόρους προθέσεις καὶ ἐπιδιώξεις των κακοδόξων, οἵτινες ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς δῆθεν ἐνώσεως ἐπεδίωξαν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας νὰ ἀνατρέψωσιν τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ ἐνεκα τούτου ἠναγκάσθησαν νὰ κλείσωσι τὰς πόλεις των καὶ νὰ ἀρνηθῶσιν πᾶσαν μετ' αὐτῶν σχέσιν καὶ ἐπικοινωνίαν, περιφρουρήσαντες ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους με ὅρους καὶ ἐπιτίμια, ἃ ἀκούομεν ἀναγινωσκόμενα ἐπ' Ἐκκλησίᾳ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ;

Καὶ δευτέρᾳ ἀπορίᾳ, ἣτις διατυπῶνται ἐπὶ τοῦ προαναφερθέντος κειμένου τῆς ἐπιστολῆς.

Εἶναι τὸσον βαθεῖα ἐρριζωμένη ἡ πεποιθήσις παρὰ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχεῖῳ, ὅτι τὰ πάντα βαίνουσι καλῶς καὶ ὅτι σύμπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἀναμένει νὰ εὐαγγελισθῇ τὸν κοινὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ἔστω καὶ με ἀνατροπὴν τῆς καθεστηκυίας Ἐκκλησιαστικῆς τάξεώς του ;

Ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, κρίνω ἐπάναγκες νὰ ἐπισημάνω τὰ ἑξῆς :

1) Τὰ ὅσα ὁ Ρῶσος Μητροπολίτης τοῦ Λένινγκραντ Σεβασμιώτατος κ.κ. Νικόδημος εἶπεν κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ἀπαντῶν εἰς προσφώνησιν τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου καὶ ἄλλα ἀναγράφονται εἰς τὸ κυκλοφορήσαν τεύχος ὑπ' ἀριθ. 14 μηνῶν Μαΐου Ἰουνίου 1966. «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας παραμένει πιστὴ πρὸς τὴν Μίαν, Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὰς παραδόσεις των Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Θὰ φυλάξωμεν με ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς παραδόσεις ἕως τέλους».

2) Αἱ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τελοῦσαι ὑπὸ τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ μὴ ἀποδεχθεῖσαι τὴν καινοτομίαν, συνεχίζουν νὰ τηροῦν τὰ πατροπαράδοτα, μέχρι σημείου οἱ Μοναχοὶ ζηλῶται νὰ τρέπωνται πρὸς τὰς ἐρήμους καὶ τὰ σπήλαια, ἵνα μὴ ἀκούωσιν μνημονεύμενον τὸ ὄνομα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐμμένοντος εἰς τὸ σχίσμα καὶ

3) Μεγάλῃ μερίδι τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, θεωροῦσα τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ὡς σχισματικὴν, διὰ τοὺς προαναφερθέντας λόγους ἀπεσπᾶσθαι ἐκ ταύτης, καὶ δι' ἰδίων Ναῶν καὶ λειτουργῶν ἐκτελεῖ τὰ θρησκευτικὰ καθήκοντα.

Περαινῶν τὴν παροῦσαν μου, παρακαλῶ καὶ πάλιν εὐσεβᾶστως, ὅπως τύχῳ ἀπαντήσεως ἐκ μέ-

ρους τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, ἐφ' ὧν των ὑπὸ τὴν κρίσιν Αὐτῆς τιθεμένων ἀποριῶν μου.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Εὐάγ. Κ. Τομαράς

Βουλευτὴς Ἀττικῆς

Ὁδὸς Μηρηίδων 50 - Π. Φάληρον

Ἑυταυτοὶ εἰσφοραὶ

Μέσω τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ.κ. Ἀδελφίου

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀδελφίου	1 000
Κα Ἀνώνυμος (Πειραιεύς)	100
Ἀνώνυμος (Ν. Λιουσίων)	500
Ἀνώνυμος (Ἀθηνῶν)	500
Βολάκης Ἀντώνιος	300
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος (Πειραιεύς)	3000
Ἀνώνυμος (Detroit Ἀμερικῆς)	1000
Ἀνώνυμος (Ἀθῆναι)	300
Παῖβανᾶς (Κόρινθος)	1000
Ρακόπουλος Ἰωάννης καὶ Μαρία	200
Σαμαρᾶς Ζήσης (Χαλκίς)	600
Καταλόδη Κων/να (Πετρούπολις)	500
Εἰρήνη (Ἀθῆναι)	200
Σχίζας Ἡλίας (Βόλος)	300
Στεργίου Σωσάννα	70
Ἀρχιμ. Μπούρας Δανιὴλ	1.000
Σισμάνης Γεώργιος	50.000
Π. Α.	50
Ἀνώνυμος (Δομοκός)	500
Μοναχὴ Μάνου Εὐθυμία (Τήνος)	500
Γιαννίου Θεοδώρα (Θεσ)νίκη	315
Ζαφειρίου Φωτεινὴ (Θεσ)νίκη	300
Ἀνώνυμος (Θεσ)νίκη	50
Καραπολιτίδης Ἀναστ (Μεσημ. Θεσ)νίκης	1.000
Πάππα Εὐγενία	200
Σκουλάκης Εὐθύμιος	100
Μπαφίτη Εὐθυμία	500
Ἱερ. Μ Ἀγ. Νικόλ. (Θερμοπυλῶν)	100
Μαντᾶ Γεωργία	100
Ἀνώνυμος (Πετρούπολις)	100
Μπάκα Εὐγενία	100
Ἑλπίς Μοναχὴ	100
Τσουτσολόπουλος Δ. (Δομοκός)	500
Παράρτημα Δομοκοῦ	100
Ἑλένη.....	300
Ἀνώνυμος (Περιστέρει)	1500
Μανταροπούλου Βαῖα (Θεσ)νίκη	300
Ἰέλλα Μαρία	100
Ἀνώνυμος (Θεσ)νίκη	100
Μπαρδέλου Δημ. (Θεσ)νίκη	100
Κοντοπούλου Περιστέρα (Θεσ)νίκη	50
Σαφίνα Κλεοπάτρα (Θεσ)νίκη	68.135
Προηγούμεναι καταθέσεις	112.995
Γενικὸν Σύνολον	181.130

Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις

Η ΑΓΑΠΗ

Ποτέ νὰ μὴ κάνης κακὸ. Ἔστω καὶ ἂν τὸ ζητᾷ κάποιου προσώπου ἢ ἀγάπῃ. Μπορεῖ ὅμως, χάριν ἑνὸς προσώπου ποὺ ἀγαποῦμε, νὰ ἀναβάλωμε κάποιο καλὸ ἔργο, ἢ νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμεν μὲ κάποιο καλύτερο. Αὐτὸ δὲν εἶναι παράλειψις καλῆς πράξεως, εἶναι ἐκτελέσεις πράξεως ἀκόμῃ καλυτέρας.

Ἡ καλὴ πράξις, τότε μόνον ὠφελεῖ, ὅταν ἔχη κίνητρον τὴν ἀγάπην. Καὶ ἡ μικρότερη πράξις, ὅταν γίνεται ἀπὸ ἀγάπῃ, φέρει καρπὸν πολὺν, γιὰτὶ ὁ Θεὸς δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει τὴν ποσότητα τοῦ καλοῦ, ἀλλὰ τὴν καλὴν διάθεσιν.

Τοῦ κοινοῦ καλοῦ ἐξυπηρέτησις εἶναι ἔργον εὐγενικὸν καὶ ἀξιόμισθον. Ὑπάρχουν ὅμως πολλὰ ἔργα, ποὺ φαίνονται ἔργα ἀγάπῃς, ἐνῶ εἶναι σαρκαστικά. Ὁ ἐγωϊσμός, τὸ συμφέρον, ὁ αὐτοθαυμασμός εἶναι οἱ τακτικοὶ σύντροφοι τῶν ἔργων μας. Αὐτὸς ποὺ ἔχει μέσα του πλήρη καὶ τελεία ἀγάπην δὲν ἐπιζητεῖ τὸ συμφέρον του ποτέ. Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι ἓνα καὶ μόνον. Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται φθόνον γιὰ κανένα. Θέλει τὴν χαρὰν του νὰ τὴν μοιράζεται καὶ μ' ἄλλους. Τὴν ἀληθινὴν δὲ χαρὰν καὶ εὐτυχίαν μόνον στὸν Θεὸν τὴν βρίσκει. Πηγὴν ὅλων τῶν καλῶν θεωρεῖ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος μᾶς δίδει τὰ πάντα καὶ στὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ ὁποίου ἀναπαύονται οἱ ἅγιοι.

Ω! Ὅλα θὰ τὰ ἐβλεπε κανεὶς μάταια καὶ ἄσκοπα. ἂν φώτιζε μέσα του ἓνας ἔστω σπινθήρ ἀληθινῆς ἀγάπῃς.

Η ΑΝΟΧΗ

Ὅποίου πράγματος ἡ διόρθωσις δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησίν μας, πρέπει μὲ ὑπομονὴν νὰ τὸ ὑποφέρωμεν, ἔχοντας ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ Θεὸ.

Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις πρέπει νὰ σκέπτεσαι, πῶς ἴσως καλύτερα τὰ πράγματα νὰ γίνωνται ἔτσι, ὥστε νὰ δοκιμάζεται ἡ ὑπομονὴ σου καὶ νὰ γυμνάζεται ἡ ψυχὴ σου ποὺ ἔχει ἀξία ἀνεκτίμητη.

Πρέπει πάντως νὰ προσεύχῃς θερμὰ, καὶ νὰ ζητᾷς ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ δυνάμῃ τὴν ὑπομονὴν σου, ὥστε νὰ ὑποφέρῃς χωρὶς γογγυσμούς καὶ νὰ περνᾷς σίγουρα ὅλα τὰ ἐμπόδια.

Ὅταν βλέπῃς πῶς ἓνας συνάνθρωπός σου παρὰ τὶς ἐπανελημμένες σου προσπάθειες μένει ἀδιόρθωτος, μὴν φιλονικῇς μαζί του. Ἀφῃσέ τον στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ κι' Ἐκεῖνος ξέρει νὰ τακτοποιήσῃ τὰ πάντα.

Βλέπεις στοὺς ἀδελφούς σου ἐλαττώματα; Πρέπει νὰ τὰ ὑποφέρῃς μὲ κατανόησι καὶ ἀγάπῃ. Σκέψου, ὅτι καὶ σὺ ἀσφαλῶς ἔχεις πολλὰ, κι' οἱ ἄλλοι ἐν τούτοις σὲ ἀνέχονται.

Ἀφ' οὗ δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι, ὅπως σὲ θέλουν οἱ ἄλλοι, γιὰτὶ περιμένεις νὰ εἶναι οἱ ἄλλοι, ὅπως θέλῃς ἐσὺ;

Ἐχομε τὴν ἀπαίτησι οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι τέλειοι. Ἡμεῖς ὅμως ἀφήνομεν τὸν ἑαυτὸν μας, γεμιστὸν ἐλαττώματα.

Στοὺς ἄλλους μᾶς ἀρέσει νὰ κάνωμεν τὸν αὐστηρὸν. Τῶν ἄλλων ὅμως ἡ αὐστηρότης ἀπέναντί μας, μᾶς στενοχωρεῖ.

Διὰ τὸν ἑαυτὸν μας τὰ θέλομεν ὅλα ἐλεύθερα. Τοὺς ἄλλους ὅμως μᾶς ἀρέσει νὰ τοὺς βλέπωμεν μέσα σὲ περιορισμούς. Οἱ ἄλλοι ἄς εἶναι δεμένοι μὲ νόμους αὐστηροῦς. Ἡμεῖς νὰ μὴν ἔχωμεν κανένα περιορισμόν. Μὲ ἄλλο μέτρο ζυγίζομεν τὸν ἑαυτὸν μας καὶ μὲ ἄλλο τὸν ἀδελφόν μας.

Ἄν ὅλοι ἦσαν τέλειοι, ἀπὸ ποίους τότε ἡμεῖς θὰ ὑποφέρωμεν χάριν τοῦ Θεοῦ! Ὁ πάνσοφος Θεὸς ἐτακτοποίησε ἔτσι τὰ πράγματα, ὥστε νὰ μάθωμεν νὰ ἀνεχώμεθα «ἀλλήλων τὰ βάρη». Κανεὶς δὲν ὑπάρχει τέλειος. Κανεὶς χωρὶς φορτίον. Κανεὶς χωρὶς τὴν ἀνάγκην τοῦ πλησίον του. Κανεὶς τόσο σοφός, ὥστε νὰ περιφρονῇ τὶς γνώμης καὶ τὶς συμβουλὲς τῶν ἄλλων. Ἐχομεν λοιπὸν ἀνάγκην νὰ ἀλληλοανεχώμεθα, νὰ ἀλληλοπαρηγορούμεθα, νὰ ἀλληλοβοηθούμεθα καὶ νὰ συμπληρώνῃ ὁ ἓνας τὶς γνώσεις καὶ τὴν πείρα τοῦ ἄλλου. Ὁ βαθμὸς καὶ τὸ σημεῖον τῆς ἀρετῆς ποὺ φθάσαμεν θὰ φανῇ στὶς δύσκολες περιστάσεις.

Ποῖος εἶναι πράγματι ὁ ἄνθρωπος, φαίνεται ὄχι στὶς ἡσυχίες κι' ἀνέφελες στιγμὲς. Στὶς δοκιμασίες, στὶς θλίψεις, τότε φαίνεται ποῖος εἶναι.

Θέλεις εἰρηνικὴ καὶ ἡσυχὴ ζωὴ μὲ τοὺς συνανθρώπους σου; Θὰ περιορίσῃς σὲ πολλὰ πράγματα τὸν ἑαυτὸν σου. Εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ ζῇ κανεὶς ἀνάμεσα σὲ ἀδελφούς, νὰ ἔχη στενὴν ἐπαφὴν μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐν τούτοις νὰ εἶναι εἰρηνικός καὶ πιστὸς ἕως τὸν θάνατον.

Εὐτυχισμένος αὐτὸς ποὺ μέσα σὲ τέτοια ἀγιότητα ζῇ καὶ φθάνει σ' ἓνα εὐλογημένον θάνατον.

Σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶσαι ξένος καὶ ἐξόριστος. Νὰ τὸ σκέπτεσαι αὐτὸ συχνά, ἂν θέλῃς νὰ προοδεύῃς πνευματικὰ καὶ νὰ εἶσαι σταθερός.

Γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ θὰ ὑποφέρῃς πολλά, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς ἀξίός Του.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητὴς γράφει τὰ ἀκόλουθα ἀξιοπρόσεκτα γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη: Ὅχι μόνο διὰ τῆς ἐλεημοσύνης ποὺ γίνεται μὲ χρήματα φαίνεται ἡ διάθεσις τῆς ἀγάπῃς, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὸ νὰ μεταδίδῃς στὸν ἄλλον λόγον Θεοῦ. Ἀκόμῃ δὲ καὶ μὲ κάθε εἶδους ἐξυπηρέτησι. Ἐκεῖνος ποὺ πραγματικὰ ἔχει ἀποξενωθῇ ἀπὸ τὸν κόσμον κι' ἐξυπηρετεῖ τὸν πλησίον του μὲ εἰλικρινῇ ἀγάπῃ, γρήγορα θ' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ θὰ γίνῃ συμμέτοχος τῆς Θείας ἀγάπῃς καὶ γνώσεως. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ ἀπαραιτήτως καὶ τὸν πλησίον του. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κρατᾷ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸν του. Οἰκονομεῖ τὰ πάντα ὅπως ἀρέσει στὸ Θεὸ καὶ δι-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἡ πνευματιότης τοῦ Ἱερατικοῦ Ὑπουργήματος

Ὁ ἱερεὺς δὲν εἶναι ὡς εἰς τῶν λοιπῶν θνητῶν, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων κινεῖται καὶ εἰς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἡθικὰς ἀνάγκας τῶν ὁποίων ὑπουργεῖ. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐπιτεθῶσιν ἐπ' αὐτὸν αἱ χεῖρες τοῦ Ἐπισκόπου καὶ διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος προχειρισθῇ εἰς τὴν ἱερωσύνην, ὑποτίθεται, ὅτι ἀποσπᾶται ἀπὸ τοῦ σώματος τῶν λαϊκῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνῆκε, διαρρηγνύει πάντα δεσμὸν μετὰ τῆς προτέρας τοῦ ζωῆς καὶ ἀφορίζεται εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἰσχύει καὶ ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἶπε περὶ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαῦλον: «ἀφορίσατε δέ μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον: ἵνα τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτοὺς» (Πράξ. 13, 2). Τοιοῦτον ἀνιελήφθησαν τὸν λειτουργὸν τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας. Μέσος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων φύσεως ἔστηκεν ὁ ἱερεὺς, τὰς ἐκεῖθεν τιμὰς κατὰ γων πρὸς ἡμᾶς καὶ τὰς παρ' ἡμῶν ἱκετηρίας ἀνάγων ἐκεῖ» λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος. Καὶ ἀλλαχοῦ προσθέτει ὁ θεωρῶν τε καὶ πράξει τὴν πάντας, μετὰ τὸν Ἀπ. Παῦλον ὑπερβαλὼν ἐν τῇ διακονίᾳ τοῦ Χριστοῦ: «Εἰ γὰρ τις ἐννοήσῃεν ὅσοι ἔστιν ἄνθρωπον ὄντα, καὶ ἔτι σαρκὶ καὶ αἵματι περιπελεγμένον, τῆς μακαρίας καὶ ἀκηράτου φύσεως ἐκείνης ἔγγυς δυνήθηται γενέσθαι, τότε ὀφείλει καλῶς ὁσὴ τοὺς ἱερεῖς τιμῆς ἢ τοῦ Πνεύματος ἡξίωσε χάρις... Οἱ γὰρ τὴν γῆν οἰκοῦντες καὶ ἐν ταύτῃ ποιοῦμενοι τὴν διατριβήν, τὰ ἐν οὐρανοῖς διοικεῖν ἐπετροπύησαν, καὶ ἐξουσίαν ἔλαβον ἢν οὔτε ἀγγέλοις οὔτε ἀρχαγγέλοις ἔδωκεν ὁ Θεὸς (Μ.Ε.Π. 48, 643).

Ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ κατακολουθῇ τοῖς ἴχνεσι τοῦ θείου Διδασκάλου, καὶ ἐν τῇ πιστῇ ταύτῃ ἀκολουθίᾳ νὰ ἐκμανθάνῃ τοὺς τρόπους καὶ τὰ μέσα τῆς ἐξυληθεύσεως τῶν ἀνθρώπων. Δὲν πρέπει οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ λησμονῇ τὴν στοιχειώδη ἀλήθειαν, ὅτι πᾶσα ἐξωτερικὴ δράσις καὶ πᾶσα ἐνέργεια αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ τῆς ποιότητος τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς του.

«Ἐπεχε σεαυτῷ» λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος, γράφων πρὸς τὸν Τιμόθεον. Τὸ «ἔπεχε σεαυτῷ» ὀφείλει νὰ ἔχῃ πάντοτε ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ ἱερεὺς. Τότε μόνον δύναται τοὺς ἄλλους νὰ ἐπηρεάσῃ, ὅταν ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του· τότε μόνον δύναται νὰ φανῇ χαρήσιμος, νὰ ἀναδειχθῇ τὸ ἅλας τῆς γῆς καὶ τὸ φῶς

τοῦ κόσμου, ὅταν παιδαγωγῇ πρὸ παντὸς ἑαυτὸν καὶ δουλαγωγῇ πᾶσαν ἄτακτον ἐπιθυμίαν καὶ συνήθειαν κακὴν καὶ ἀπεργάζεται ἑαυτὸν ζῶν παράδειγμα τῆς ἀρετῆς. Ἀκούσωμεν, πὼς ἀποφαίνεται περὶ τῆς καθαρότητος, ἣν ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἡ ψυχὴ τοῦ κληρικοῦ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος χρυσοῦς κατὰ τὴν γλῶσσαν χρυσοῦς ὄντως ἀνεδείχθη καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν: «Καὶ γὰρ τῶν ἀκτίων αὐτῶν καθαρωτέραν τῷ ἱερεῖ τὴν ψυχὴν εἶναι δεῖ, ἵνα μηδέποτε ἔρημον αὐτὸν καταλιμπάνῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα δύνῃται λέγειν «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστὸς» (Μ.Ε.Π. 48, 676). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Φωτὸς γὰρ δίκην τὴν οἰκουμένην καταυγάζοντος, λάμπειν δεῖ τοῦ ἱερέως τὴν ψυχὴν» (Μ.Ε.Π. 48, 681) Καὶ περαιτέρω: «Οἱ ἱερεῖς τῆς γῆς εἰσιν ἅλας... οὐ γὰρ μόνον καθαρὸν οὕτως, ὡς τηλικαύτης ἡξιωμένου διακονίας, ἀλλὰ καὶ πάντα μὲν εἰδέναι τὰ βιωτικὰ τῶν ἐν μέσῳ στρεφομένων οὐχ ἥττον, πάντων δὲ ἀπηλλάχθαι μᾶλλον τῶν τὰ ὄρη κατ' ἰληφῶτων μοναχῶν» (ἐνθ. ἀν.). Ἡ πτωχεία τῆς ψυχῆς δὲν δύναται ν' ἀναπληρωθῇ διὰ θορυβώδους ἐξωτερικῆς δράσεως ἐπιδεικνύσιν ζητούσης.

Ποσάκις κηρύγματα καὶ ὑψηλὰ μαθήματα καὶ φιλανθρωπία καὶ δὴ ἐπιδεικτικὸς ἀλτρονισμὸς, παρ' ὅλην τὴν κίνησιν, τὴν ὁποίαν κατ' ἐπίφασιν δημιουργοῦν, δὲν δύνανται νὰ μεταβάλουν τὰς ψυχὰς καὶ νὰ ἀνακαινίσουν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ὁδηγήσουν αὐτοὺς δεσμίους πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Θεοῦ Ἀντρωτοῦ! Τί λοιπὸν συμβαίνει; διερωτώμεθα πολλάκις. Ἐρευνήσατε, καὶ θὰ ἴδητε καὶ θὰ πεισθῇτε. Οἱ τοιαῦτα κηρύττοντες καὶ δρώντες προσπαθοῦν νὰ σώσουν τὰς ψυχὰς τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐλησμόνησαν ἐν τῷ θορύβῳ τὸν ὁποῖον πέριξ αὐτῶν δημιουργοῦν, τὴν ψυχὴν τὴν ἰδικήν των. Ψυχὴ δὲ παραμεληθεῖσα καὶ πνευματικῶς ἐκφυλισθεῖσα, ψυχὴ μὴ αἰσθανομένη αὐτὴ πρῶτον ἀνατάσεις ἡθικὰς καὶ μὴ δοκιμάζουσα τὴν ἀπαράμιλλον ἡδονὴν τῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου αὐτὴ πρὸ παντὸς ἄλλου, δὲν δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν ἄλλων. Δημιουργεῖ ἀπλῶς ἐντυπώσεις καὶ συγκινήσεις στιγμιαίας, μὴ διέκνουμένης ὅμως «ἄκρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν» (Ἐβρ. 4, 12). Ἀπαράλλακτως δηλ. ὅπως ἡ θορυβώδης περιδινουμένη τοῦ ἀτμοπλοῦ ἐλιξ, ἢ ἐπ' αἰὰ πλαταγίζει μὲν καὶ δημιουργεῖ ἀφροὺς καὶ ἀναστάτῳσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, δὲν δύναται ὅμως ἡ δύναμις αὐτῆς νὰ φθάσῃ τὰ ἀπύθμενα βάθη τοῦ ἀτρυγέτου πόντου. «Ἐπεχε σεαυτῷ», ἰδοὺ τί ὀφείλει νὰ ἔχῃ διαρκῶς ὑπ' ὄψιν ὁ ἱερεὺς.

Καθῆκον λοιπὸν τοῦ ἱερέως ὡς ἀγιάζοντος τὸν λαὸν διὰ τῶν Μυστηρίων, ὡς κεκλημένου ν' ἀποβῇ «λύχνος τοῖς πορὶ καὶ φῶς ταῖς τρίβοις» καὶ ὁδηγὸς πνευματικῶς τῶν ἄλλων, καθῆκον ἐπιτακτικὸν τοῦ ἱερέως εἶναι, ὅπως ἔχῃ πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἁγίαν κλῆσιν καὶ ἀπιστολήν του. Ὁ Ἱ. Χρυσόστομος λέγει: «Ἡ ἱερωσύνη τελεῖται μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, τάξιν δὲ ἐπουρανίων ἔχει ταγμάτων καὶ μάλα γε

δεῖ μὲ προθυμία ἐλεημοσύνη σ' ὅσους ἔχουν ἀνάγκη.

Ὁ Ἀββᾶς Θεόδωρος τῆς Φέρμης παρακάλεσε τὸν Ὅσιο Παμβῶ νὰ τοῦ εἰπῇ ἕναν ὠφέλιμο λόγο, ποῦ νὰ τὸν θυμᾶται σ' ὅλην τὴν ζωὴν.

Ἀπόκτισε ἔλεος γιὰ ὅλους τοὺς συνανθρώπους σου, Ἀββᾶ Θεόδωρε, γιὰ νὰ ἔχῃς παρρησία στὸ Θεό, τοῦ εἶπε ὁ ἅγιος Γέρον.

Τὰ βαδύτερα αἷτια τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἑυηλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου

«Οἱ φύλακες γρηγορεῖτε»

Ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου ΜΑΡΚΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Σεβασμιώτατε, οἱ τολμητῖαι εἰσηγηταὶ τοῦ νεωτερισμοῦ τοῦ ἑορτολογίου ἐπεχείρησαν τὸ ἄλμα πρὸς τὸν προτεσταντισμὸν ἐν ὀνόματι τῆς

ἐκότητος. Οὐ γὰρ ἄνθρωποι, οὐκ ἄγγελοι, οὐκ ἄλλη τις κτιστὴ δύναμις, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Παράκλητος ταύτην διετάξατο τὴν ἀκολουθίαν, καὶ ἔτι μένοντας ἐν σαρκὶ τὴν τῶν ἀγγέλων ἔπεισε φαντάζεσθαι διακονίαν. Διὸ χρὴ τὸν ἱ-ρωμένον, ὡς περ ἐν αὐτοῖς ἐστὼτα τοῖς οὐρανοῖς μεταξὺ τῶν δυνάμεων ἐκείνων οὕτως εἶναι καθαρὸν» (Μ.Ε.Π. 48, 642). Καὶ ἄλλα-χοῦ: «Πολλὴν μὲν σύνεσιν, πολλὴν δὲ πρὸ τῆς συνέσεως τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ χάριν, καὶ τρόπων ὁρθότητα, καθαρότητα βίου, καὶ μείζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον ἔχειν δεῖ τὴν ἀρετὴν, τὸν ταύτην ἀναδεχόμενον τὴν φροντίδα (Μ.Ε.Π. 48, 645). "Ὅταν ἐγὼ νυπέτει πρὸ τοῦ Θυσιαστηρίου, ἵνα δοξάσῃ τοῦ Παναγίου Πνεύματος κατασταθῇ. ἔδιδε τὴν υπόσχεσιν ὅπως ὅλον ἑαυτὸν καθιρώσῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Τὴν υπόσχεσιν ταύτην, ἡ ὁποία πᾶσαν κοσμικὴν φροντίδα καὶ σκέψιν καὶ συνάφειαν ἐξ ὀλοκλήρου ἀποκλείει, δὲν ὀφείλει, ἀλλ' οὕτε καὶ δύναται ν' ἀπαρνηθῇ. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ κατελθὼν διὰ τῆς προσευχῆς, καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπ' αὐτόν, ἐναποθέτει ἐπὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ σφραγίδα ἀνεξάλειπτον. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιτελέσεως τῶν καθηκόντων του εἶναι δυνατὸν ἂν ἀπ' αὐτοῦ πρὸς καιρὸν ἢ καὶ εἰς τὸ διηνεκὲς ν' ἀφαιρηθῇ· πλὴν ἱερεὺς δὲν δύναται παρὰ νὰ εἶναι πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς του, καὶ ὡς τοιοῦτος θέλει κριθῇ, ὅταν παραστῇ πρὸ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ὁ ἱερεὺς κέκληται, ὅπως εἶναι ἐστία πάσης πνευματικότητος· μεταδίδων ταύτην εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, εἰς ὅλους δηλ. ἐκείνους, τῶν ὁποίων τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας ἔχει καθήκον νὰ ἐξυπηρετῇ. Πνεῦμα κοσμικότητος καὶ ὕλισμου, τῶν δύο τούτων κακῶν, τὰ ὁποία ἥλωσαν τοὺς πλοκάμους των μεταξὺ ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, σκορπίζοντα ὡς ἀπαίσιος, ἀνίατος καρκίνος τὸ δηλητήριον καὶ τὰ μικρόβια τῆς σήψεως καὶ τῆς φθορᾶς εἰς ὀλόκληρον τὸν κοινωνικὸν ὁργανισμὸν καὶ ὑπεισελθόντα φεῖ! ἐνιαχοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Ἐκκλησίας—πνεῦμα τοιοῦτον δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκηται τόπον εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἱερέως. Τῷναντίον οὗτος ὀφείλει νὰ εἶναι ὁ ἀρραγὴς βράχος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θραύονται καὶ εἰς ἀφροὺς ἀεριώδεις διαλύονται τὰ κύματα τῶν δύο τούτων ἀποτροπαίων κοινωνικῶν μαστιγῶν.

δῆθεν «Προόδου» τῆς ἐπιστήμης, ὡς ὄργανα τοῦ ἁθίου ἐβραιομασσωνισμοῦ, διὰ νὰ προκαλέσουν τὸ ῥήγμα τοῦ «σχίσματος» καὶ διὰ νὰ ὑποκαταστήσουν τὴν χάριν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὑπὸ τὸ φῶς τάχα τῆς μεωραμένης σοφίας τῶν ἀνθρώπων!

Καὶ ὁ λατινόφωνος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ὡς ὄργανον ἐπίσης τῆς ἀντιχρίστου ἐβραιομασσωνίας, σπεύδει μὲ τὰς ἐξωφρενικὰς ἐνεργείας πρὸς τὸν παπισμὸν, θυσιάζων τὴν δόξαν καὶ τὴν αἴγλην τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὴν ἀκατάσχετον αὐτοῦ κενοδοξίαν, διὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν σύγχυσιν μεταξὺ ἀληθείας καὶ ψεύδους καὶ κατὰ τὴν προφητικὴν γλῶσσαν διὰ νὰ δημιουργήσῃ «τὸν φυρμόν» (νοθεῖαν, σύγχυσιν), ὥστε νὰ μὴ δύναται, ὁ ἐν ἀπλότητι καρδίας πιστεύων Χριστιανὸς νὰ διακρίνῃ «ἀνὰ μέσον φωτὸς καὶ σκότους καὶ ἀνὰ μέσον βεβήλου καὶ ἁγίου». Ἰδοὺ ἡ πολεμουμένη δολίως καὶ καταχθονίως ἀγιωτάτῃ Ὁρθοδοξίᾳ τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἀπὸ τὰ ὄργανα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ πονηροῦ.

Ὅσοι λοιπὸν πιστοί, ὅσοι ποιμένες ἄλλη θεὸς καὶ ἱεράρχαι τῆς εὐσεβείας, ἐγέρθητε, παρακαλοῦμεν, οἱ ἐμπλακέντες εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ ἁθίου ἐβραιοτεκτονισμοῦ, ἐναντίον τῆς ἀγιοτάτης Ὁρθοδοξίας, διὰ τῆς ἐπαράτου καινοτομίας τοῦ καλενδαρίου τῶν λατίνων! Καὶ ὡς πρόμαχοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀναλάβετε ὡς ὁ μικρὸς Δαυὶδ, τὴν σφενδόνην αὐτοῦ, τὸν Σταυρὸν τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ ὁποίου «συντριβήσονται πᾶσαι αἱ ἐναντίαι δυνάμεις», καὶ αὐτὸς ὁ νοητὸς Γολιάθ. Καὶ μὲ τὸν λόγον τῆς Ὁρθοδοξίας πατάξετε τὰ ἐπαίσχυντα ὄργανα τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ ἀντιχρίστου Μασσωνίας καὶ ἀπιστίας· καὶ ἀποτρέψατε τὸν πλανώμενον λαὸν τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τῆς λατρείας τοῦ «Βάαλ» εἰς τὴν ἀληθινὴν λατρείαν τοῦ εὐλογητοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀμολύντων Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἐλευθεροῦντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς δυσσεβείας καὶ ἀποκαταστήσατε τὸ πάνσεπτον καθεστῶς τοῦ ἑορτολογίου, ὡς τοῦτο διεμορφώθη, ἐν ἁγίῳ Πνεύματι ὑπὸ τῶν ἁγίων 7 Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων «μηδὲν προστιθέντες, μηδὲν ἀφαιροῦντες ἐξ αὐτοῦ».

Ἀποβάλατε δέ, ἀπὸ τῶν περιβόλων τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργον τῆς ἀσεβείας καὶ ἀποστασίας, «τὸ ἐφεύρημα τοῦτο τοῦ Διαβόλου», τοὔτέστιν τὸν ἀντορθόδοξον νεωτερισμὸν τοῦ παππικοῦ ἑορτολογίου· καὶ καταργήσατε τὴν βλασφημίαν ταύτην κατὰ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, αἶροντες

τὴν περαιτέρω βεβήλωσιν τῶν ἱερῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Θεσμῶν! Καὶ ἀπόδοτε τὴν εἰρήνην καὶ ἐνότητα καὶ ἀρμονίαν» τῆς μιᾶς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας! Αὕτη δὲν εἶναι ἡ δόξα τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν πατέρων ἡμῶν; τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ τὸ ὑπέρτατον κάλλος τῆς ἀληθείας τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας; Τοῦτο δὲν ἀπαιτεῖ ἡ σωτηρία τοῦ πληρώματος τῆς κοινῆς ἡμῶν μητρὸς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἵνα «ὁμοθυμαδὸν καὶ ἐν ἐνὶ στόματι» δοξάζωμεν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ;

Τοῦτο δὲν ἀπορρέει ὡς ἱερὰ καὶ ποιμαντικὴ ὑποχρέωσις παντὸς γνησίου τῆς Ὁρθοδοξίας ποιμένος σεβομένου τὸν ὄρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωκε τῷ καιρῷ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ; Δὲν ὀφείλει δηλονότι ὁ ἀληθινὸς Ποιμὴν καὶ τῆς εὐσεβείας ἱεράρχης μὲ ἀπόλυτον σεβασμὸν καὶ ἄγρυπνον ὄμμα νὰ περιφρουρῇ καὶ τὰ ἱερὰ δόγματα καὶ τὰς σεπτὰς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις καὶ τὸ καθεστὼς ἐν γένει αὐτῆς τὸ παραδοθέν ὑπὸ τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων καὶ θεοφόρων Πατέρων, ὥστε ὡς ἓν σῶμα καὶ ἓν Πνεῦμα, ὁλόκληρος ἡ Ὁρθοδοξία καθ' ὅλην τὴν Οἰκουμένην «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ» νὰ ἔχη τὴν αὐτὴν ἑορτὴν καὶ νὰ ἐπιτελῇ τὰς ἱεράς καθωρισμένας αὐτῆς νηστείας; Δὲν εἶναι τοῦτο τῶν ἱερῶν κανόνων ἡ ὑπαγόρευσις, ὡς ἐν λεπτομερεῖα προανεφέραμεν καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐντολὴ;

Ἡ ἀκριβὴς φύλαξις τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων, δὲν εἶναι τὸ γνῶρισμα τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας; Αὕτη δὲν εἶναι πίστις τῶν Ἀποστόλων; Αὕτη δὲν εἶναι ἡ πίστις τῶν ἁγίων Πατέρων; Αὕτη δὲν εἶναι ἡ πίστις τῶν Ὁρθόδοξων; Αὕτη ἡ πίστις δὲν ἐνίκησε τὴν Οἰκουμένην; Ὡ, ἐὰν εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν ταύτην φωνὴν τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τοῦ ἱεροῦ ποιμαντικοῦ καθήκοντος, εἰς τὴν φωνὴν ταύτην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ κωφεύσῃ ἢ τῇ ἱεραρχίᾳ καὶ ἀγρὸν ἀγοράσῃ καὶ ἀδιαφορήσῃ, ὁποῖων συμφορῶν θέλει γίνεαι πρόξενος διὰ τὸ ἔθνος ὁλόκληρον, καθὼς προεμνημονεύσαμεν; Περὶ τούτου δὲν ἐκφράζονται σαφῶς οἱ Θεόπνευστοι Πατέρες;

Ἀλλὰ καὶ προφητικαὶ φωναὶ ρητῶς δὲν ἐξαγγέλλουν: «φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.» Καὶ ὁ μεγαλοφωνώτατος Ἡσαΐας τοῦτο βοᾷ ἐξ ὀνόματος τοῦ ἁγίου Θεοῦ: «Ὑμεῖς οἱ δὲ ἐγκαταλείποντές με, καὶ ἐπιλανθανόμενοι τὸ ὅρος ἁγίων μου, καὶ ἐτοιμάζοντες τῷ δαίμονι τράπεζαν..... ἐγὼ παραδώσω ὑμᾶς εἰς μάχαιραν, πάντες ἐν σφαγῇ πεσεῖσθε» ὅτι ἐκάλεσα ὑμᾶς καὶ οὐχ' ὑπηκούσατε ἐλάλησα, καὶ παρηκούσατε καὶ ἐποιήσατε τὸ πονηρὸν ἐναντίον ἐμοῦ καὶ ἄ οὐκ ἐβουλόμην, ἐξελέξασθε » (Ἡσαΐας Κεφ. ΖΕ' 11—13).

Καὶ ὁ ἱεζεκιήλ ὁμοίως διακηρύττει ἐντόνως τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου διὰ τοὺς ἀμελοῦντας τὸ καθήκον αὐτῶν ποιμένας: «... τάδε λέγει Κύριος Κύριος ὁ ποιμὴν Ἰσραὴλ, μὴ οἱ ποιμένες βόσκουσιν ἑαυτοὺς; οὐχὶ τὰ πρόβατα βό-

σκουσι οἱ ποιμένες; Ἴδου τὸ γάλα κατεσθίετε, καὶ τὰ ἔρια περιβάλλεσθε, καὶ τὸ παχὺ ἐσφάζετε καὶ τὰ πρόβατά μου οὐκ ἐβόσκετε.

(Ἀκολουθεῖ)

Μὲ λίγα λόγια

Ἐνας εὐσεβὴς κληρικός, εἶδε μιὰ μέρα ἓνα κοπάδι γουρουνία, ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἓνα χασάπι, ὁ ὁποῖος τὰ πηγαινε στὸ σφαγεῖο.

—«Τὶ τοὺς κάνεις καὶ σὲ ἀκολουθοῦν;» ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ κληρικός,

—«Δὲν βλέπεις τί κάνω; Νά, τοὺς ρίχνω κάθε τόσο ἀπὸ τὸ καλάθι μου βαλανίδια».

—«Ἀχ! εἶπε μονολογῶντας ὁ κληρικός. Ἐτοίμοι τοὺς παίρνει καὶ ἐμένα κοντὰ του ὁ σατανᾶς τοὺς ἐνορίτες μου καὶ τοὺς ὁδηγεῖ στὸ σφαγεῖο. Τοὺς ρίχνει ἀμαρτωλὰ βαλανίδια...»,

ΑΓΓΕΛΙΑ

Παρά τοῦ ἐν Πατριαῖς ἐκδοτικοῦ οἴκου **Χαρ.** καὶ **Ἰωαν. Καγιάφο**, ἐξεδόθη ἐπικαιρὸς Ἠθικοκοινωνικὴ μελέτη τοῦ Θεολόγου καὶ τέως Γυμνασιάρχου κ. **Ἰωάννου Παπαϊωάννου** ὑπὸ τὸν τίτλον:

«Ἡ Ἠθικὴ Κρίσις τῆς Ἐποχῆς μας καὶ ὁ Χριστιανισμὸς»

Ἐν αὐτῇ προλογίζων ὁ συγγραφεὺς παρατηρεῖ, «Ὅτι ἡ Ἠθικὴ ἐπανεστάτησε κατὰ τῆς Θρησκείας, ἣν ἐπιδιώκει νὰ ὑποκαταστήσῃ ὡς ἠθικὴ αὐτόνομος καὶ αὐτόχρημη Κομμουνιστικὴ. Αἱ αἰώνιαι ἠθικαὶ ἀξίαι περιφρονήθησαν καὶ ἐγένοντο ξένοι πρὸς μέγαν ἀριθμὸν ἀνθρώπων καὶ ὅτι ὁ κόσμος ἐπανήλθεν, εἰς ἣν κατάστασις εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Θεανθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...».

Ἀντίτυπα τῆς ὡς ἄνω πραγματείας διατίθενται εἰς τὰ Γραφεῖα μας. Τιμὴ ἀντιτύπου δραχμᾶς 20, μετὰ τῶν ταχυδρομικῶν.

«Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32, Ἀθῆναι 147

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

☛☛

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δραχμᾶς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οί ήμεροδείκται τοίχου και τσέπης τοῦ ἔτους 1967 ἐξετυπώθησαν ἐφέτος με πλουσίαν και ἐκλεκτήν ὕλην.

Παρακαλοῦνται, ὅθεν οἱ Διοικηταὶ και Πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν και τῶν παραρτημάτων Ἑλλάδος και ἐξωτερικοῦ, ὅπως διαβιβάσουν ἀμέσως τὰς παραγγελίας τῶν.

Τίμαι ήμεροδεικτῶν τοίχου δραχ. 10
» » τσέπης » 3

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱ. Συνόδου)

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 20ὴν Ὀκτωβρ. ήμέραν Τετάρτην πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ :

1) Τοῦ Ἀγ. Μεγ. Ἀρτεμίου εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἱερὰν Μονὴν Κορυθαλλοῦ τοῦ παλαιμάχου Ἀρχιμ. Ἀρτεμίου δι' Ἀρχιερ. λειτουργίας.

2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης Περισοῦ, δι' Ἀρχιερ. χοροστασίας.

Τὴν 26ην ήμέραν Τρίτην πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἀγ. Μεγαλομ. Δημητρίου Ἀμφιάλης, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

ΕΠΑΡΑΤΟΣ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Εἰς τὴν «Βραδυνήν» τῆς 14ης Σεπτεμβρίου ἀναφέρεται, ὅτι ὑπὸ τοῦ Διαρκοῦς Στρατοδικείου Ἀθηνῶν ἐπεβλήθη ὀκταετῆς πρόσκαιρος κάθειρξις και 5ετῆς στέρησις τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων εἰς τὸν μόνιμον λοχίαν τῶν τεθωρακισμένων Γεωργιον Γκρέκαν δι' ἐξύβρισιν τοῦ Βασιλέως κατ' ἐξακολούθησιν και παράβασιν τοῦ Α. Ν. 509 τοῦ 1947 «περὶ μέτρων ἀσφαλείας τοῦ κράτους, τοῦ πολιτεύματος, τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος και προστασίας ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν».

Και δικαίως μὲν ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ αὕτη εἰς τὸν ἐξυβρίσαντα τὸ ἄξιον πολλοῦ σεβασμοῦ πρόσωπον τοῦ ἐπιγείου βασιλέως.

Ἀλλὰ διερωτώμεθα : ποία ποινὴ ἐπιβάλλεται εἰς πάντας ἐκείνους, οἵτινες ὅλως ἀνεξελέγκτως και ἀφόβως και αὐθαδῶς ἐξυβρίζουν κατὰ χυδαῖον τρόπον τὸν Οὐράνιον Βασιλέα;

Δυστυχῶς ὁμως, οἱ ἀρμόδιοι ἐπ' αὐτῶν

τῶν θεμάτων παράγοντες ἀδιαφοροῦν, διότι περισσότερο ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν δόξαν τοῦ ἀνθρώπων ἢ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ και τὴν ἐξασφάλισιν τῆς τιμῆς και ὑπολήψεως τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐπὶ γῆς βασιλέως ἢ τὴν τοιαύτην τοῦ οὐρανοῦ βασιλέως.

Ἄς εὐχηθῶμεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ φωτίσῃ πάντας τοὺς ὑπευθύνους διὰ τὴν διόρθωσιν και πάταξιν τοῦ διαρκῶς πληθυνομένου κακοῦ τούτου πρὸς ἐξάλειψιν και ἐκρίζωσιν μιᾶς συνηθείας, ἣτις τείνει νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν ἠθικὸν ὀλεθρον τὸ ἡμέτερον Ἔθνος.

ΑΝΕΚΡΙΖΩΤΟΣ

Κατ' ἐγκύρους πληροφορίας, ἐξεδόθη προσφάτως εἰς τὴν Ῥωσίαν βιβλίον θρησκευτικὸν, περιλαμβάνον ἱστορίας ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἡ ἔκδοσις του ἐγένετο ὑπὸ τοῦ Κρατικοῦ Τυπογραφείου και συγγραφεὺς αὐτοῦ εἶναι ὁ Ζήνων Κοσιμπόβσκυ. Τό λίαν καταπληκτικὸν και πρωτοφανὲς εἶναι, ὅτι τὰ 100.000 ἀντίτυπα τοῦ ὥς ἄνω βιβλίου ἐξηντλήθησαν ἐντὸς μιᾶς ὥρας και ἡγοράσθησαν μεθ' ἑνὸς ἀνευ προηγουμένου ἐνθουσιασμοῦ.

Ἀποτελεῖ και τοῦτο προφανῶς ἓν ἐκτὸς τῶν ἄλλων, τρανὸν δείγμα τῆς μεγάλης δυνάμεως τῆς Πίστεως, ἣτις εἶναι ἔμφυτον και ἀνεκρίζωτον συναίσθημα ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν 24 Ἰουλίου 1966 ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμ. Ἰωάννης Μανιδάκις, ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος Σαλαμῖνος κατόπιν πολυῶδον και μακρᾶς ἀσθενείας. Τῆς κηδείας του προέστη ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετὰ πλειάδος κληρικῶν. Τὸν Ἐπικεῖδιον ἐξεὶ δὲ Δικηγόρος Νικήτας Ἀναγνωστόπουλος.

Τὴν 21 Αὐγούστου ἐ. ἔ. ἀπεβίωσεν ἡ ἀείμνηστος Βασιλικὴ Ρουμπέση, ἰδιοκτήτρια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Παρθένων Βοτανικοῦ. Τῆς κηδείας αὐτῆς προέστη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀδξέντιος, ὅστις ὠμίλησε καταλλήλως.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ αὐτοὺς ἐν χώρα ζώντων ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται !